

are conturul concret al amintirii, e de fapt cea mai fragilă dintre toate – senzație transmisă vibrant de jocul actriței. Irina Ancăi Sigartău e înflăcărată, dulce, puțin prostuță; unicul personaj care se modifică în cursul piesei, trecând de la devoțiunea totală față de lozinca „Moscova” (pentru ea, desigur, o obsesie indusă) la conștientizarea himerei („N-o să mai plecăm niciodată la Moscova!”), ar fi meritat, poate, o atenție sporită din punct de vedere regizoral și, implicit, actoricesc; oricum, în ea se anunță, dezolant, o viitoare Olgă. Fratele celor trei surori, Andrei Prozorov, este, sub chipul lui Dan Aștilean, o prezență masivă, blazată, pretimpuriu obosită de viață; „savantul familiei” știe parcă, înainte s-o fi aflat, că viitorul nu-i va oferi niciodată mai mult decât un loc de consilier la zemstvă și o progenitură de la an la an mai numeroasă, cu ori fără contribuția lui – un destin chircit, pe care actorul îl rezumă cu sobrietate și concentrare. Soția lui, Natașa, încarnare odioasă a vulgarității ipohondre, a

provincialismului sufletesc agresiv, dobândește, în interpretarea Emiliei Popescu, un contur marcat, marcat uneori prea insistent. O anume întărire a liniilor se face simțită și în jocul lui Cornel Scripcaru – Kulighin, soțul Mașei, tip de profesor mărginit, cu umor bolovănos și ticuri de față bătrână. Acestor doi actori le-a revenit însă misiunea deloc ușoară de a susține, în acest concert al nuanțelor, partituri colorate frapant chiar de autor. Soldășimea ce frecventează casa Prozorov e ipostaziată în patru apariții net individualizate. Cea mai pregnantă, Tuzenbah, i se datorează lui Marian Rălea; el îl animă pe blând-visătorul baron printr-un joc simplu, cald și firesc, la care nu-l mai credeam capabil să se întoarcă după o lungă serie de roluri manierizate – performanța sa e cu adevărat remarcabilă. Medicul militar Cebutîkin, varianta cea mai decăzută a personajului fix care e, în dramaturgia lui Cehov, doctorul ratat, își găsește în Șerban Cellea un interpret înțelegător și grijuliu, puțin prea

tânăr totuși. Tineretea îl ajută, în schimb, pe Mihai Constantin să atace cu aplomb rolul complicat al bizarului și turbulentului Solionii; actorul afișează o siguranță insolentă ce i se potrivește bine eroului său. În fine, Adrian Ciobanu îl face vizibil pe episodical sublocotenent Fedotik. Tot într-un rol mic, bătrânul trepăduș Ferapont, Ion Besoiu compune în filigran, cu pitoresc temperat. Un portret savuros și mișcător al bătrâneții răsfățate/chinuite a slugii de-o viață dă, în doica Anfisa, Ileana Predescu, arătând ce poate face dintr-un personaj de plan secund un actor de primul plan.

Cam cu aceeași echipă Alexandru Darie a realizat, nu demult, spectacolul pe care îl socotesc cel mai bun din stagiunea trecută – **Poveste de iarnă**. S-a petrecut, se pare, o întâlnire creatoare fericită între actori și regizor. Până în prezent, **Trei surori** este cel mai bun spectacol al acestei stagiuni.

ALICE GEORGESCU

STRUCTURI DRAMATICE PEA INEDITE

PREMIERĂ ABSOLUTĂ

DOCTORUL-MINUNE de Hristache Popescu ● **TEATRUL „C. I. NOTTARA”**
● Data reprezentației: 27 ianuarie 1995 ● Regia: Ion Lucian ● Scenografia: Vladimir Popov ● Ilustrația muzicală: Ing. Vasile Manta ● Distribuția: Constantin Codrescu (Doctorul), Mircea Jida (Numărul 35), Ion Popa (Numărul 103), Ion Porsilă (Cardinalul), Hristache Popescu (Ordinatorul), Daniel Constantinescu (Primul om), Petre Hadârcă (Numărul 22), Anca Bejenaru (Prima femeie), Emilia Dobrin (A doua femeie), Cornel Jipa (Președintele), Doina Sin (Femeia 13), Lucia Mureșan (Femeia 29), Ion Lucian (Fratele Doctorului).

Nu cred că există colocvii sau masă rotundă pe tema dramaturgiei contemporane, la care participanții să nu deplângă suavă tristă – mai ales din '89 încoace – a literaturii autohtone de profil, neglijată sistematic de teatre și de creatorii de spectacole. După cum nu există regizor sau director de teatru care, în fața reproșului conținut de aceste lamentații, să nu exclame, de obicei pe ton slidător-agresiv: „Dați-mi o piesă bună și o joc imediat!”.

Adică, vezi dumneata, am jucat și răs-jucat toate piesele lui Mazilu, Guga, Lovinescu, Solomon, Sorescu, Băieșu, D. R. Popescu, Naghiu, Tudor Popescu, Ispirescu, Vișniec, i-am isprăvit și pe Alina Mungiu, Răzvan Petrescu, Horia Gârbea și alți autori tineri pe care-i tot premiază de câțiva ani o mulțime de concursuri și, iată, nu mai avem ce pune în repertorii. Desigur, dacă ar fi după acești defecțiști, copleșiți, sârmanii – ce-i drept, e drept –, de atâtea montări cu texte românești, dramaturgia națională contemporană ar pieri cu desăvârșire de pe scene. Noroc că mai supraviețuiește câte un entuziast, gata să lanseze în „premieră mondială” – pe când „premieră planetară” ori, de ce nu, „cosmică”? –, piese românești. Ba, încă, aparținând unor autori practic necunoscuți, frecvențați, cel mult, de Televiziunea Română pre-revoluționară, ceea ce înseamnă același lucru. Este vorba, în speță, despre Hristache Popescu și a sa lucrare **Doctorul-minune**. După cum suntem informați în program, creația dramatică a lui Hristache Popescu numără peste 20 de titluri (depășindu-i astfel, la acest capitol, pe Caragiale și pe Cehov la un loc, dar și aceștia au fost cam des jucați), numita operă fiind aleasă de producătorii „datorită structurii dramatice inedite și a (sic) tematicii abordate”. Structura e, într-adevăr, inedită: pe scenele

profesioniste n-am mai întâlnit ceva asemănător, deși amintiri fugare de pe vremea când Consiliul Culturii fabrica dramaturgi peste noapte pot bântui nostalgic pe spectatorul cu memorie tenace. Cât despre tematică... Ineditul structurii stă mai cu seamă în faptul că ea lipsește; isprăvile taumaturgice ale doctorului în chestiune se înșiră soporific pe un fir narativ lung-lung și întortocheat cu atâtea meșteșug încât până la urmă nu înțelegi nimic: de ce Doctorul-minune, după ce extirpă răul din sufletele pacienților, nu le dă acestora drumul în lume și-i ține prizonieri pe o insulă misterioasă?, de ce pacienții, după ce au insistat amarnic să fie „operați”, se revoltă împotriva binefăcătorului?, de ce tenebrosul frate al Doctorului, după ce își exprimă disprețul față de activitățile acestuia, îl ucide spre a-l lua locul? Faptul că poți identifica aici tot felul de sechele ale unor lecturi biblice și de science-fiction nu ajută cu nimic la clarificarea problemei. După cum nu o face nici montarea semnată regizoral de Ion Lucian, la fel de palpitantă ca și textul, și nici jocul plictisit al actorilor, care, firește, nu au nici o vină. Păcat de munca lor și de spațiul irosit acum în revista.

ALICE GEORGESCU

